

ת"פ 47408/12/19 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 47408-12-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט המאשימה
נגד	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד סיימוס
הנאשם	פלוני ע"י ב"כ עוה"ד אבו סייף

גזר דין

העבירות

1. הנאשם, כבן 28 שנים, הורשע לאחר שמיעת הוכחות, בשלושה אישומים שעניינם אלימות כלפי המתלוננת שהיתה בת זוגו על פני 9 חודשים.
2. האירוע הראשון, התרחש ביום 10.12.19 בסמוך לשעה 05:30, עת שבו המתלוננת והנאשם מבילוי משותף. הנאשם הורשע בכך שנהג ברכב המתלוננת ללא רישיון נהיגה מעולם, וכשהוא תחת השפעת אלכוהול. כמו כן הורשע בכך שכאשר הגיעו לפנסיון כלבים (להלן: "הכלבייה") בו עבד ונכנסו לתוך קרוואן מגוריו, ולרקע סירובה לקיים עמו יחסי מין, תקף אותה בכך שאחז בידו בשיערה ומשך אותה לכיוון הדלת. כתוצאה, נפגעה המתלוננת בראשה ממשקוף הדלת ונפלה על הרצפה. בהמשך, עת שכבה שרועה על הרצפה, משך הנאשם בשיערה וכן בעט בגבה ובבטנה תוך שהיא צועקת שיניח לה. בהמשך, יצא מהקרוואן וניפץ את חלון הנהג ברכבה באמצעות כיסא שהיה במקום וחזר אל תוך הקרוואן. בהמשך, הצמיד מספריים לגרונה של המתלוננת ואיים עליה באומרו: "אם תתלונני או תפתחי את הפה שלך, אני ארצח אותך, אני פסיכופט" וכן נשך אותה בכתף ימין ויצא מהקרוואן. בהמשך, נכנס לקרוואן וניפץ את הטלפון הנייד בכך שהשליך אותו פעמיים לרצפה, כתוצאה מהאמור נשבר מסך הטלפון הנייד. המתלוננת אמרה לנאשם כי לא תוכל לשוחח עם ילדיה בלי הטלפון הנייד, ובתגובה סטר לה בלחי שמאל וכן הכה בה באגרוף מתחת לעין ימין. בהמשך, כאשר המתלוננת נכנסה לרכב על מנת לעזוב את המקום, אמר לה: "אוי ואבוי לך אם תפתחי את הפה, את יודעת למה אני מסוגל". כתוצאה מהאמור, נגרמו למתלוננת החבלות הבאות: פצעים שטחיים בפניה בצווארה ובגבה, בליטה מכאיבה בקרקפת ימין, ושריטה בסמוך לעין ימין. בגין המעשים הורשע הנאשם בעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק, תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק, נהיגה ללא רישיון נהיגה-מעולם לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961, נהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2 א לפקודת רכב מנועי (נ"ח) תשל"ל-1970, וחבלה במזיד לרכב לפי סעיף 413 לחוק.

3. האירוע השני, התרחש ביום 13.9.19, בסמוך לבית הנאשם XXXX, אז התפתח ויכוח בינו ובין המתלוננת, במהלכו תקף אותה בכך שסטר לה בלחי שמאל, ומשך בשיערה עד שנפלה לארץ. בהמשך, בעת שהיא שרועה על הרצפה, בעט בה בחלק גופה העליון תוך שהוא מקלל אותה. בגין מעשים אלו הורשע בתקיפה סתם-בן זוג - עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

4. האירוע השלישי התרחש במועד שאינו ידוע במדויק, במהלך חודש יוני 2019, בעת שהתגוררו המתלוננת והנאשם בבית שמש, אז התפתח ויכוח ביניהם בחדר השינה בבית, במהלכו השליך הנאשם לעברה שקית שבתוכה היו מספר קופסאות "מטרנה" שפגעו בצד ימין של ראשה. בגין מעשיו אלה הורשע הנאשם בעבירת תקיפה סתם-בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק.

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, אך הנאשם שוחרר בתנאים שהוקלו מעת לעת. בסך הכל, שהה במעצר מיום 12.12.19 עד יום 14.1.21.

תמצית הכרעת הדין

6. על פי ניתוח הראיות, קבעתי כי הוכחו מרבית עובדות האישומים, ככולן. גרסת המתלוננת היתה מהימנה, ונמצאו לה חיזוקים רבים, בדמות חבלות, מכשיר טלפון שנשבר, עדות אמה, וראיות נסיבתיות נוספות. למול אלה, העלתה גרסת הנאשם קשיים וסתירות פנימיות.

לצד קביעת המהימנות, קבעתי כי לא הוכחו העובדות המתוארות בכתב האישום, לפיהן באירוע הראשון השתמש הנאשם בסכין ואקדח על מנת לאיים, שכן הכלים לא נמצאו, והנאשם הכחיש כי החזיק בנשק מאז ומעולם. כמו כן, בנוגע לאישום השלישי שהתרחש במועד מוקדם יותר, שאינו ידוע במדויק, קבעתי כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי נגרמה למתלוננת חבלה של ממש, כפי ש'נרשם בכתב האישום. עם זאת, קבעתי כי אין בפער העובדתי כדי לפגום במהימנותה הגבוהה של המתלוננת, הנלמדת מראיות תומכות, ומהתרשמותי מעדותה.

7. סוגיית מהימנות המתלוננת נדונה בהרחבה נוכח טענות הנאשם לרדיפתו על ידה, ורצונה לנקום בו. טענות אלה נדחו, תוך קביעה שמדובר במי שדווקא עשתה כל שניתן על מנת להימנע מלהעיד נגדו, עד שנדרש צו הבאה לצורך העדתה. בנוסף, אין המדובר במי שמיהרה להתלונן במשטרה, ורק לאחר שיחה עם עו"סית, החליטה לגשת להתלונן.

8. הפניתי לכך שהמתלוננת לא ניסתה להציג פסאדה מרשימה, אלא תיארה מיזמתה את מצבה הרפואי, לרבות פגיעה בזיכרון שחוותה בעקבות אירועים מוחיים כתוצאה ממחלה תורשתית, וסיפרה כי היא מצויה בהליך לקבלת רישיון לקנאביס רפואי. כמו כן, תיארה את מצבה האישי, כאם צעירה וחד הורית ל-3 ילדים קטנים (הנאשם אינו אביהם), שאינה יכולה לעבוד בשל מצבה הרפואי, ומצבה התדרדר עד שהילדים הוצאו למסגרת אומנה, אך הוחזרו לידיה בשנת 2021. בנוגע לטענות לקיומו של רקע פסיכיאטרי והגשת תלונות קודמות נגד בני זוגה בעבר, קבעתי כי לא הוכח כל ליקוי בכושר השיפוט שלה.

9. עוד התייחסתי בהכרעת הדין לטענות הנאשם במהלך המשפט, לפיהן רצה להיפרד מהמתלוננת, אך היא רדפה אחריו והיתה מעוניינת בהמשך הקשר. קבעתי כי מן הראיות עולה שהנאשם היה מעוניין בקשר עם המתלוננת, נהג לבלות עמה, ולא ניסה להיפרד ממנה כלל. מעבר לכך, הפניתי לראיות לפיהן במהלך תקופת הקשר האחרונה, הנאשם נהג כלפי המתלוננת בשתלטנות כוחנית המאפיינת יחסי זוגיות מעוותים. כך, בנוגע לאירוע השני, עלה כי באופן מבזה דרש ממנה להתקלח אם היא מסתובבת איתו, כעס מאד כשהעזה להמתין לו במיקום אחר מזה בו ציפה שתמתין, נטל את מפתחות רכבה בניגוד לרצונה, ודיבר אליה באופן משפיל: "איכס מסריחה". כמו כן, עלה כי הרשה לעצמו לנהוג כלפיה באלימות על מנת שתעמוד בציפיותיו.

10. בעניין מהימנות הנאשם, ציינתי כי עולים ספקות, נוכח העובדה שניסה להעלים מן המשטרה את עובדת נהיגתו ברכב ללא רישיון נהיגה. כמו כן, בעדותו אישר כי שיקר במשטרה בנוגע לשאלה האם נהג ברכבה של המתלוננת ללא רישיון באירוע הראשון.

התסקיר וחוות הדעת מטעם הממונה

11. לנאשם אין כל עבר פלילי, וזוהי הסתבכותו היחידה. בנסיבות אלה, עתר למתן תסקיר.

12. ביום 3.4.23 הוגש התסקיר. נכתב כי הנאשם רווק, מתגורר כיום בגפו, עובד בעירייה כסייע לתלמידים בעלי קשיים פיזיים ורגשיים, ולומד בערב ב"כולל". הנאשם החל לצרוך קנביס ואלכוהול בנערותו הצעירה, והתמכרותו העמיקה. לפני כ-4 שנים, פנה להליך גמילה שנמשך כחודש. כיום, צורך לטענתו אלכוהול באופן מזדמן, אך עושה שימוש יומיומי בקנביס בשל כאבים בעקבות תאונה. לטענתו, הוא ממתין לרישיון רפואי, אך לא הציג מסמך אודות בדיקות שהיה אמור לטענתו לעבור במסגרת הליך הרישוי.

13. הנאשם תיאר כי הכיר את המתלוננת והיא עברה לגור עמו יחד עם שלושת ילדיה. הם חיו יחד כ-8 חודשים, בהם היתה בבית והוא עבד. בשל רצונו להיגמל משימוש באלכוהול וסמים, התעוררו ריבים, שכן היא צרכה חומרים שונים בביתו והקשתה עליו. לרקע זה, סיים את יחסיו הזוגיים עמה, ועבר לגור אצל אמו. עוד אמר כי המתלוננת התקשתה לקבל את הפרידה ונהגה להטריד אותו בהגעה לביתו, והוא הוציא צו הרחקה נגדה. נכתב כי בשלב המעצר, העריך קצין המבחן כי קיים סיכון במצבו, והוא זקוק להתערבות מקצועית. עם זאת, הומלץ על שחרור בתנאים, והוא שילב עצמו באופן עצמאי בקהילת "מכורים לחיים", ששימשה כחלופת מעצר. ואולם, שנה לאחר הטיפול, שב לצרוך אלכוהול וסמים.

14. ביחס לאירוע הראשון, הנאשם טען כי המתלוננת דחקה בו להיפגש, וללון עמו במקום עבודתו בכלבייה, והוא חש פגוע מול דרשנותה, התקשה לווסת את תחושותיו וניפץ את חלון רכבה. לצד זה, הכחיש כי איים עליה, משך בשערה וניפץ את הטלפון שלה. כמו כן, סירב להתייחס לעבירות התעבורה, אך מסר כי נדון בגינן בבית המשפט לתעבורה. ביחס לאירוע השני, הנאשם התקשה להתייחס להתנהלותו וטען כי המתלוננת דיווחה למשטרה במטרה להזיק לו. לתפיסתו, התנהלה כלפיו באופן טורדני וכפייתי. בנוגע לאירוע השלישי, הכחיש כי זרק עליה חבילות מטרנה.

15. נערכה שיחה של קצין המבחן עם המתלוננת, בה מסרה אודות האלימות שספגה. בדבריה, תיארה כי בשל

חששו שהסביבה תבחין בחבלות שעל גופה, מנע ממנה הנאשם טיפולים רפואיים, מנע ממנה לשוחח עם קרוביה, נהג לנעול אותה בבית ושלל ממנה את הטלפון. לדבריה, בשל כך שבה לגור אצל אמה, והמשיכה את הקשר הזוגי עם הנאשם, שהמשיך בהתנהלות רכושנית, חשדנות וקנאות כלפיה. המתלוננת מסרה כי היא מתמודדת גם כיום עם סיכויי לילה, חרדות וקשיי תפקוד לצד כאבי ראש חזקים, כתוצאה מן הפגיעות. בנוסף, חיה בפחד.

16. הוצע לנאשם להשתלב בבית נועם, ולאחר התלבטות הביע נכונות. לצד זה, הופנה לבדיקה פסיכיאטרית בשל הקושי בוויסות רגשי. בסיכום נכתב כי הנאשם לא הראה שקידם את הליך הרישיון לקנביס, אך ממשיך את השימוש. כמו כן, מתקשה לקבל אחריות לעבירות, מחזיק בעמדות בעייתיות, מתקשה להביע אמפתיה, מחזיק בתפיסה קרבנית, משליך קשייו על אחרים, ומתנהל מתוך צרכי שליטה מוגברים. לנוכח כל אלה, נמצא כי קיים סיכון ממשי להישנות עבירות בתחום האלימות הזוגית. כיוון שלצד אי נטילת האחריות ביטא נכונות לטיפול, הומלץ על דחייה בת 3 חודשים כדי לבחון את שילובו בהליך טיפול.

17. בדיון ביום 17.4.23, עתר ב"כ הנאשם לדחיית הדיון, בהתאם להמלצת התסקיר, ואילו התביעה התנגדה לכך. לאחר ששמעתי את הצדדים, ניתנה החלטה מנומקת בה דחיתי את הבקשה, נוכח אי נטילת אחריות מצד הנאשם. קבעתי כי במצב זה, אין כל הצדקה להעמיס את עניינו של הנאשם על שירות המבחן המצוי על סף קריסה.

טיעוני הצדדים

18. ב"כ התביעה הפנתה לחומרת האישומים, ולחבלות והנזקים שגרם הנאשם למתלוננת. לדעת התביעה, מתחם העונש ההולם למכלול כתב האישום נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר. נטען כי הנאשם בחר לנהל משפט עד תום, וגם כיום אינו נוטל אחריות לעבירות, אלא רואה עצמו כמי שנפגע. בנוסף, הנאשם עושה שימוש לרעה באלכוהול וסמים, וטיפול גמילה קצר שעבר, מתברר כבלתי מועיל. נכתב בתסקיר כי נראה שהנאשם השתמש במרכז הגמילה כמקום לינה ולא השכיל להעמיק בטיפול. עוד הפנתה ב"כ התביעה לדברי המתלוננת אודות מצבה כיום, וטענה כי על בית המשפט לשלוח מסר מרתיע כלפי אלה המרשים לעצמם לנהוג באלימות כלפי בנות זוגם. עתירת התביעה היא להטיל 20 חודשי מאסר, וכן קנס ופיצוי משמעותי.

19. ב"כ הנאשם טען כי יש לקחת בחשבון את העובדה שאין המדובר בבני זוג שהיו נשואים ובעלי משפחה, אלא בקשר קצר מועד בין הנאשם והמתלוננת. עוד הפנה לכך שהמשפט נמשך על פני שנים, ולא באשמת הנאשם, אלא בעטייה של המתלוננת שלא התייצבה לעדות, נמלטה מבית המשפט והתייצבה שוב רק לאחר צווי הבאה. בנוסף, הפנה לכך שפריטים מסוימים בכתב האישום לא הוכחו, כמפורט למעלה. נטען כי כיום הנאשם עובד ואף לומד חינוך והוראה, כך שעבר כברת דרך מאז האירועים. ב"כ הנאשם הפנה לאמור בתסקיר בעניין נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, שגדל ללא אביו הביולוגי, ואף סבו אליו היה קשור, נפטר. נטען כי הנאשם היה מעוניין להשתלב בטיפול, אך בית המשפט לא קיבל את המלצת שרות המבחן, לכן הנאשם פנה לטיפול פסיכיאטרי פרטי, ובעניין זה הוגש מכתב מטעם ד"ר סיני שפגש אותו ביום 16.5.23 ומציע תכנית טיפולית. לדעת ב"כ הנאשם, במכלול הנסיבות, יש לקבוע כי המתחם ההולם לכלל כתב האישום נע בין של"צ, לעבודות שרות, ואין להתחשב בפסיקה אליה מפנה התביעה, שכן זו מתייחסת למקרים חמורים פי כמה. כיוון שכיום אין קשר בין הנאשם והמתלוננת, ובשל נסיבותיו, עתר ב"כ הנאשם להסתפק בענישה של 5 חודשי עבודות שרות לכל היותר.

20. הנאשם בדברו האחרון אמר שניהול התיק על פני שנים מקשה עליו. כיום, הוא עובד עם ילד מטעם העירייה, וקשור אליו מאד. כמו כן, אמר כי הוא מעוניין ללמוד חינוך. בעניין העבירות, אמר "אני לא יודע איך הגעתי לזה ומה היה שם בכלל. אני כאילו באמת רוצה להמשיך את החיים הנורמטיביים שלי בשגרה להמשיך לטפל בילד הזה ולהיות טוב ולהמשיך בשגרה. פשוט".

מתחם העונש ההולם

21. ברע"פ 340/21 מסרי נ' מד"י (28.1.21) אמר בית המשפט העליון:

כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף

ובע"פ 3011/17 פרץ נ' מד"י (31.1.19) נאמר:

בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת. לפני למעלה מעשור ציין השופט אדמונד לוי ז"ל את הדברים הבאים:

חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג (ע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007)).

חברתי, השופטת ענת ברון, ביטאה רעיון דומה בדברים נכוחים שנכתבו זה לא מכבר:

ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נושאת כל אחת מקורבנות האלימות על גופה, בבשרה, ובנפשה כשהיא לגמרי לבדה. ולא פעם כאשר היא כבר מוצאת בתוכה את תעצומות הנפש הדרושים לה על מנת למלט נפשה מן המתעלל, היא מוצאת שחיצי ביקורתה של המשפחה והסביבה הקרובה מופנים דווקא כלפיה. במצב דברים זה, נשים רבות נתקלות בקושי ממשי לגדוע את מעגל האלימות נגדן, ואף להתלונן לא יעזו. ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסוג זה, כבמקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפלה ובמצוקה הנוראה שחוה אישה הנתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר ומדאיג (ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.12.2015)).

ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג.

במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה, ועובדה מצערת זו מפחיתה את המשקל שניתן לייחס לשיקולי ענישה אחרים,

כדוגמת נסיבותיו האישיות של המערער.

22. מנעד הענישה בעבירות אלימות כלפי בת הזוג הוא רחב ביותר, שכן המציאות מזמנת לנו אינספור עלילות המתרחשות לרקע מערכות יחסים מורכבות וחד פעמיות, בהן נוטלים חלק אנשים שנסיבותיהם שונות ממקרה למקרה. עם זאת, מן המפורסמות הוא כי ככלל, נוהגים בתי המשפט להחמיר בנוגע לעבירות אלו, בייחוד כשעולה כי מדובר במסכת מתמשכת של עבירות, ובמקום בו לא מתקיימים שיקולי שיקום משמעותיים. בעניין זה, אפנה על דרך הקיצור למקרים רבים בהם הוטלו עונשי מאסר כבדים בגין אלימות כלפי בת הזוג: רע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מד"י** (7.3.11); רע"פ 8323/12 **שוקרון נ' מד"י** (19.11.12); רע"פ 10162/16 **ואקנין נ' מד"י** (23.1.17); רע"פ 977/16 פלוני נ' מד"י (10.2.16); ע"פ 4800/12 **סולומון נ' מד"י** (12.2.13); עפ"ג (מח' מרכז) 23421-06-18 **פלוני נ' מד"י** (4.3.19); עפ"ג (מח' מרכז) 60542-02-19 **נחום נ' מד"י** (21.5.19); עפ"ג (מח' מרכז) 19524-11-20 **אלעביד נ' מד"י** (13.12.20); ת.פ 18261-12-10 **מד"י נ' מיצקו** (18.10.12); ת.פ 33944-12-09 **מד"י נ' סעדיה** (17.1.11); ת.פ 19585-06-15 **מד"י נ' סיבאני** (14.9.14).

23. לאחרונה ממש, ניתנה החלטת בית המשפט העליון ברע"פ 2329/23 **פלוני נ' מד"י** (23.3.23), שם הורשע הנאשם בשורת עבירות אלימות כלפי מי שהיתה בת זוגו על פני תקופה קצרה של כשנתיים. הנאשם תקף אותה בכך שדחף לעברה עגלת תינוק, ואיים עליה באופן חמור, וכששחרר ממעצרו, הפר את תנאי השחרור. באירוע נוסף, תקף אותה עד שנחבטה ונפלה, ואף איים עליה בסכין. גם כשהיתה בתחנת המשטרה, איים עליה בטלפון. באירוע רביעי, דחף אותה לקיר כשהוא תחת השפעת אלכוהול, ונגרם לה חתך בראשה. בעניינו של אותו נאשם ניתנו תסקירים אך עלה כי אינו נוטל אחריות. כמו כן, היו בעברו 11 הרשעות קודמות. בית המשפט קמא הטיל עליו 18 חודשי מאסר בפועל, אך הוא ערער על חומרת העונש. כב' השופט אלרון כתב בפסק דינו:

בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה של עבירות אלימות בתוך המשפחה, ושל עבירות אלימות כלפי נשים מצד בני זוג בפרט, אשר דומה כי הפכו בשנים האחרונות לחזון נפרץ במחוזותינו. בהקשר זה, ציינתי במקרה אחר כי: "המדובר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת ענישה מרתיעה, אשר בנוסף יהא בה כדי לשקף את הפגיעה הקשה שחוות נשים ממעשי אלימות המופעלים עליהם מצד בן-זוגם, בסביבה שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת" (ע"פ 5307/17 חלאג' נ' מדינת ישראל, פסקה 15 [פורסם בנבו] (12.7.2018)).

בענייננו, המבקש הכה את המתלוננת - אז בת זוגו - מספר פעמים, באירועים שונים ולאורך זמן רב. הוא נהג כלפיה באלימות מילולית, ירק עליה, איים להרוג אותה ולהתאבד, והזהיר כי היא "תצטער" על שפנתה לרשויות לעזרה. אף כאשר בית המשפט קבע שעל המבקש להישאר במעצר בית בשל מסוכנותו ולמען ביטחונה של המתלוננת, התעלם מכך המבקש במופגן וחזר לביתו. גם כיום, שנים לאחר שהסתיים הקשר בינה למבקש, המתלוננת עודנה חוששת ממנו ודואגת לשלומה ולשלומו של בן זוגה הנוכחי...

ניסיון החיים מלמד שכאשר גבר נוהג באלימות כלפי בת-זוגו בהווה או בעבר, אירועי אלימות ברף הנמוך יכולים להוות סמן מקדים לאירוע אלימות חמור שעלול

להגיע עד כדי רצח. כאשר מדובר במספר אירועי אלימות או איומים חוזרים ונשנים - חשש זה גובר; וביתר שאת כאשר מדובר במי שנכון להפר תנאי מעצר בית שנקבעו על מנת להפחית ממסוכנותו.

את תרחיש האימים שאנו רואים מתממש פעם אחר פעם - יש לגדוע באיבו. אל לנו לבכר את הצד האלים ושיקולי שיקומו אלא את קורבן האלימות ושלמות גופו, כמו גם שיקולי גמול והרתעה. נדרש אפוא ליישם מדיניות ענישה מחמירה בעבירות מסוג זה.

משכך, העונש שהוטל על המבקש מקל עמו עד מאוד. לו היה מוגש ערעור על קולת העונש לבית המשפט המחוזי, אני סבור כי היה ראוי לקבלו...

24. מטעם התביעה הוגש אוסף של גזרי דין אשר ניתנו במקרים חמורים, בהם דובר במסכת של אירועי אלימות חוזרים כלפי בת הזוג, אשר כללה מכות, אגרופים, בעיטות, או גרירת המתלוננת ברחוב בשערותיה, תוך גרימת חבלות ופציעות. בחלק מן המקרים כללה האלימות גם עבירות איומים בעל פה או באמצעות הודעות טקסט. בחלק מן המקרים דובר בנאשמים ללא עבר פלילי, ולמרות זאת הוטלו עונשי מאסר כבדים. כך, בגין אירוע שבו איים הנאשם כי יעלים את המתלוננת, משך בשערותיה, וגרם לה חבלות בכך שגרר אותה ברחוב תוך אגרופים ובעיטות אל בית העלמין כנראה כדי להבהיר לה מה ייפול בגורלה, הוטלו 24 חודשי מאסר, אף כי לא היה לנאשם כל עבר פלילי (ת"פ 68753-07-18 מד"י נ' עוואד (10.2.19)); בגין 4 אירועי אלימות חמורים, שכללו גם איומים קשים לשרוף את המתלוננת כשמצית בידו, וכן שבירת הטלפון שלה, הוטלו 26 חודשי מאסר. חשוב לציין כי באותו מקרה דובר בנאשם בעל עבר פלילי משמעותי שריצה מאסר ארוך בעברו (ת"פ 7821-12-20 מד"י נ' שושן (28.2.22)); בגין 5 אירועי אלימות שכללו מכות, השלכת מזלג, אגרופים בשעה שהמתלוננת הרה, ואיומים, הוטלו 13 חודשי מאסר בפועל. צוין בגזר הדין כי לנאשם 2 הרשעות קודמות, וכי כשל בניסיונות גמילה, אך המתלוננת ביקשה להקל עמו כדי לשקם את חייהם (ת"פ 8500-05-19 מד"י נ' כהן (9.3.20)).

25. ב"כ הנאשם הפנה להחלטות אחרות, בהן נגזרו עונשים מתונים יותר, אך בחלק מן המקרים מדובר בתיקים ישנים בהם נגזר הדין לפני שנים ארוכות, כך שאין להן רלוונטיות ממשית בשים לב להחמרת מדיניות הענישה בשנים האחרונות (למשל: ע"פ 1122/05 (נצ') מד"י נ' אבו עטא (21.6.05); ע"פ 2537-11-07 מנסור נ' מד"י (16.1.08); עפ"ג (י-ם) 44001-08-14 מד"י נ' פלוני (3.11.14); ע"פ (מרכז) 55387-12-15 פלוני נ' מד"י (13.3.16). החלטות אחרות שהוגשו מטעם ב"כ הנאשם מתייחסות למקרים מינוריים יותר מהמקרה דנן, ו/או למקרים בהם דובר באירוע בודד, זאת בשונה מן המקרה דנן שבו עסקינן במסכת אלימות מתמשכת (למשל: ע"פ (נצ') 48240-04-17 פלוני נ' מד"י (23.1.18); עפ"ג (מרכז) 44702-03-21 מד"י נ' דמליך (28.11.21); ע"פ (מרכז) פלוני נ' מד"י (30.1.22)). מקרים אחרים שהוגשו, אינם רלוונטיים כיוון שהתקיימו בהם שיקולי שיקום משמעותיים, לאחר תהליך טיפולי (למשל: ע"פ 11848-05-09 אזימוב נ' מד"י (2.11.10)).

26. בענייננו, הנאשם קיים זוגיות עם המתלוננת על פני תקופה הקרובה לשנה, ועלה מן הראיות ומן התסקיר כי מדובר היה במערכת יחסים בלתי בשלה, שהתדרדרה פעם אחר פעם לאירועים אלימים. התנהלות הנאשם כלפי המתלוננת היתה שתלטנית, משפילה, ובלתי צפויה והיה בה כדי להטיל עליה אימה, מעבר לאלימות הפיזית שספגה מידי. בעת מגוריהם המשותפים, הנאשם השליך לעברה קופסת מטרנה שפגעה בפניה, אם כי לא הוכחה גרימת חבלה. עלה מעדותה כי אירוע זה התרחש לרקע התנהלות רודנית של הנאשם, אשר מנע ממנה לצאת מן הבית על פני תקופה, ומנע ממנה יצירת קשר עם קרוביה. באירוע מאוחר יותר, תקף אותה שוב, ברחוב, תוך דרישה רודנית ומשפילה כי תעלה לבית אמו להתקלח על מנת שלא תהיה "מסריחה" כשהיא נמצאת איתו. התקיפה היתה אכזרית וכללה בעיטות, משיכה

בשיער, וקללות. באירוע האחרון, הנאשם פעל באופן אימפולסיבי כשנהג בשעת לילה מאוחרת, ללא רישיון (מעולם), ברכבה של המתלוננת, ללא הסכמתה. כשהגיעו לקרוואן מגוריו, איים עליה, היכה אותה, חיבל ברכבה, ושבר את מכשיר הטלפון שלה, באופן שמנע ממנה ליצור קשר עם אמה ועם ילדיה. למתלוננת נגרמו חבלות בפניה, המלמדות על חומרת האלימות.

27. לצד זה, אני סבורה כי יש לקחת בחשבון את העובדה שבתחילת מערכת היחסים נהג הנאשם כלפי המתלוננת באופן אוהב ואמפתי לכאורה, שכן למרות ההיכרות הקצרה היא עברה לגור עמו בביתו, יחד עם שלושת ילדיה הקטנים. עלה מן הראיות כי השניים חיו יחדיו בדירתו למשך תקופה משמעותית של 8 חודשים, כשהוא יוצא לעבודתו והיא מצויה בבית, וניתן להבין כי השניים ניהלו משק בית משותף. אמנם, ראינו כי מערכת היחסים היתה בלתי בשלה, והדבר הוביל לפרידה, אך העניין צריך להישקל לזכותו של הנאשם.

28. היות שכל העבירות התרחשו על פני תקופה ממוקדת, והן קשורות במערכת היחסים הזוגית, עתרה התביעה לקביעת מתחם עונש כולל. אני סבורה כי הבקשה מוצדקת, שכן מכלול הפרשה עונה להגדרת "אירוע" שבחוק העונשין, על פי מבחן הקשר ההדוק (הלכת ג'אבר).

29. לאחר ששקלתי את נסיבות העבירות, מדיניות הענישה, ומידת אשמו של הנאשם, אני קובעת כי המתחם ההולם הכולל נע בין 7 ל-24 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

30. כאמור, אין לנאשם כל עבר פלילי, והדבר יישקל לזכותו.

31. ב"כ הנאשם הפנה לכך שחלפו 4 שנים מאז האירועים, בהן חל שינוי ממשי אצל הנאשם. לצערי, לא אוכל לייחס לחלוף הזמן משקל רב, שכן הנאשם לא השכיל לקדם עצמו מבחינה שיקומית במהלך תקופה זו, במידה ניכרת.

32. הנאשם התמכר לסמים ואלכוהול מגיל צעיר, וניסיון הגמילה הקצר שביצע, כשל. במהלך המשפט טען כי הוא מצוי בהליך לקבלת רישיון לקנביס רפואי, אך בניגוד לכך, לא ביצע בדיקה פסיכיאטרית אליה טען שהוזמן, וההליך לא קודם. למעשה, לא מונח לפניי שום בסיס ראיתי לטענותיו בעניין הצורך שלו בקנביס רפואי, ונראה כי מדובר בשימוש לרעה. לאחרונה החליט הנאשם לפנות לרופא פסיכיאטר פרטי, שערך עמו פגישה יחידה ביום 16.5.03, ואף הכין עבורו תכנית טיפולית, המתמקדת במרכיבים חרדתיים שעלו, ובקשיי שינה. במכתב הרופא שהוגש, כלל לא נזכר הליך לקבלת רישיון לקנביס רפואי, והדבר מעלה תהיות. באופן כללי, אכן טוב עשה הנאשם שפנה לטיפול רפואי, אך זהו בבחינת מעט מידי ומאוחר מידי. בנוסף, אין בטיפול זה כדי למלא אחר הצורך להפחית את הסיכון לעבירות אלימות כלפי בת הזוג.

33. על פי התסקיר, במצבו של הנאשם ובהעדר כל טיפול, קיים סיכון להישנות עבירות אלימות במערכת

34. במהלך פרשת ההוכחות היתה לי ההזדמנות להתרשם מהנאשם וממערכת היחסים שלו עם המתלוננת, ואני שותפה לדעת קצינת המבחן, לפיה מדובר במי שטרם הבשילה אישיותו, והוא בעל צרכי שליטה בלתי מווסתים. הדבר ניכר מתוך תיאור אירועי האלימות, ובין היתר אף מתוך מידת מעורבותה הגבוהה של אמו, אליה נאלצה המתלוננת לפנות בצר לה, ולהתלונן באזניה על מעשי בנה, לרבות במועד האירוע המאוחר.

35. נכון הדבר, שירות המבחן המליץ על דחיית הטיעונים לעונש לצורך שילוב הנאשם בטיפול. ואולם, מאחר שעלה באופן בולט כי אינו נוטל אחריות לעבירות, ומשליך את קשייו על אחרים, סברתי כי אין טעם להעמיס את עניינו על שירות המבחן, בשל העדר סיכוי לשיקום. אזכיר כי הנאשם לא ביצע את הבדיקה הפסיכיאטרית אשר תואמה עבורו, וכך לא קודם ההליך האבחוני, ואין כל תימוכין לטענותיו בעניין הצורך שלו בקנביס רפואי. בשורת החלטות קבע בית המשפט העליון כי כיום, בעידן שבו מצוי שירות המבחן על סף קריסה מחמת העומס והמחסור באנשי טיפול, אין מקום להעמיס עליו שלא לצורך (בש"פ 4214/21 ג'אבר נ' מד"י (21.6.21); בש"פ 7892/22 סולטנה נ' מד"י (28.11.22)), ולדעתי הדברים יפים לענייננו.

36. מזה שנה וחצי הנאשם עובד כסייע לתלמיד מטעם עירייה, ויש בכך כדי ללמד על ניסיון לייצב את חייו. עם זאת, עלי להודות כי נוכח מאפייניו, אני מתקשה לראות בכך סימן ממשי להתקדמות, באין טיפול.

37. בסופו של דבר, גם לאחר תום המשפט הארוך, לא ניכרת אמפתיה מצד הנאשם כלפי המתלוננת, למרות כל מה שעולל לה. בדברו האחרון בחר להתמקד בעצמו ובצרכיו, ולא הזכיר אותה ולו במילה אחת.

38. לדעתי, מכלול הנסיבות וחומרת העבירות, אינם מאפשרים בשום אופן להסתפק בעבודות שירות, מה גם שעונש זה מתאים למקרים בהם קיימים שיקולי שיקום (ע"פ 779/08 מוסלי נ' מד"י (1.4.09); רע"ב 2112/13 מד"י נ' אוחיין (23.6.13); רע"ב 8782/20 אלעוברה נ' מד"י (24.12.20)), ולצערי בעניינו אין הדבר כך, כלל ועיקר.

39. נוכח כל האמור, יש לגזור את הדין על פי עיקרון ההלימה, אך זאת תוך התחשבות בהעדר כל עבר פלילי, ובקיומם של ניצנים הראשוניים של נכונות הנאשם לטיפול.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 12 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו מיום 12.12.19 עד יום 14.1.20.
- ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת זוג.
- ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות חבלה במזיד, היזק בזדון, או איומים.

ד. פיצוי כספי למתלוננת בסך 8,000 ₪, אשר ישולמו ב-8 תשלומים חודשיים, החל מיום 1.10.23 ובכל 1 לחודש עוקב. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ז' תמוז תשפ"ג, 26 יוני 2023, במעמד הצדדים.

חתימה